

De vleugels van het kleine toestel lijken het water te raken, zo laag scheren ze over de zee. De reis gaat richting Mikonos, één van de vele eilanden die tot het oude Griekenland behoren. Het vormt, samen met onder andere Paros, Naxos en Syros, de Cycladen, met Delos als spiritueel middelpunt.

Hij was in Athene overgestapt in een klein vliegtuig. Het weer was tamelijk ruw en het toestel leed hevig onder turbulentie. Je had maar weinig verbeelding nodig om het kraken van de wanden te kunnen horen. De piloot vloog laag - misschien wel juist vanwege het weer?

De zon deed z'n uiterste best door te breken, maar slaagde daar slechts matig in. Af en toe weerkaatste een lichtstraal op de woelige golven, om dan plotseling weer te verdwijnen.

Opnieuw een schok. De meeste passagiers zien een beetje wit om de neus, maar één stoort zich niet bijzonder aan dit alles. Is het fatalisme of ervaring? Het zal een combinatie van twee zijn. Hij heeft al zo vaak gevlogen en in zoveel verschillende situaties, dit soort kleine dingen boeit hem niet meer. Wat hem wel boeit is hetgeen hij buiten ziet. De vele eilanden en eilandjes die onder het toestel voorbij trekken, de wilde zee... zijn dat dolfijnen? Het gaat te snel. Oh... daar... een boot! Schitterend! De gebolde zeilen die het vaartuig voortstuwten over het rusteloze water. Waarheen zal de reis gaan?

SSS

Ben is een man van bijna veertig. Zijn werk bestaat uit het keuren van projecten voor reisorganisaties. Meestal gaat het om accommodaties die verhuurd worden, maar deze reis moet hij een project gaan beoordelen voor de verkoop van Time-Sharing. Deze vorm is overkomen waaien uit de VS. Het principe is dat meerdere mensen een deel van een appartement kopen en dat gezamenlijk gebruiken, verdeeld over een jaar. Hij heeft er nog niet veel ervaring mee, maar denkt dat het beoordelen van de kwaliteit niet veel uitmaakt met zijn normale routine.

Het is toch telkens weer een fenomeen. Het ene moment zit je nog hier en een ander moment ben je in een totaal ander land, met andere mensen en culturen en een ander klimaat.

Neem nu dit land. Het is zijn eerste bezoek aan Griekenland en de georganiseerde chaos op het vliegveld van Athene heeft hem alleen maar geamuseerd. Ze moesten van het internationale gedeelte naar het nationale en dat was op zich al een hele reis geweest. De twee vliegvelden zijn van elkaar gescheiden door een autoweg. Een bus bracht hen van het ene naar het andere.

Voor een aantal onervaren passagiers begint de schok al, bij het zien van het iele toestel dat hen naar Mikonos moet vliegen. Moest men in deze vliegende doodkist plaatsnemen? Een enkeling oppert hoopvol dat de vlucht waarschijnlijk wel gecanceld zal gaan worden - vanwege de te sterke wind - maar krijgt ongelijk. De vertrektijd is wel met een half uurtje vertraagd, maar dat heeft weinig met het weer te maken, dat is gewoon.

De Grieken nemen het niet zo heel erg nauw met tijden - waar moeten ze zich druk om maken? Het leven gaat toch al zo snel.

Voordat hij vertrok vertelde hij tegen een kennis dat hij met Air Olympia zou vliegen. Deze hem gniffelend vertelt dat de piloten van deze maatschappij de bijnaam 'cowboys' hadden. Als ze de weg niet meer wisten, zouden ze met hun hand uit het raampje voelen waar de wind vandaan kwam, om zodoende hun richting te bepalen. Ben had schamper gelachen om deze knullige bangmakerij, hij zou het wel beleven.

Weer komt er een eiland in zicht. Het vliegtuig begint duidelijk aan de landing. Hoewel het niet bijster hoog vliegt, voel je toch verschil. Dit zal dus de eindbestemming wel zijn. Met extra aandacht bekijkt Ben het doel. Grijsgroen granieten rotsblokken zijn bestrooid met witte watten bolletjes. Als ze dichterbij komen ziet hij dat het de huisjes zijn die her en der verspreid over het heuvelachtige eiland staan. Als ze vanuit zee in de richting van de landingsbaan vliegen, passeren ze het stadje Mikonos en vanuit zijn raampje ziet hij dat dit lijkt op één grote witte klont huisjes, rond een, met kleurige bootjes bezaaide baai.

De landing is ruw. Het lichte toestel danst over de oneffen landingsbaan en manoeuvreert hobbelen in de richting van het, op een uit de kluiten gewassen bouwkeet gelijkende, ontvangst- en vertrekgebouw.

Als ze uit het vliegtuig en in de bus stappen, gaat het met een noodgang richting dit gebouw. Vlak voor de deur houden ze stil. De korte afstand van de bus naar binnen is genoeg om te voelen hoe hard de wind aan

hun luchtige kleding rukt. Een rilling doorvoert hem en hij heeft spijt dat hij in zijn handbagage geen trui heeft ingepakt.

Omdat dit een binnenlandse vlucht is, zijn er geen douaneformaliteiten. De koffers komen snel en binnen vijftien minuten staat hij al in de hal. De andere passagiers gaan hun eigen weg. De meeste worden opgehaald met een minibusje door een touroperator, sommige door familie of kennissen en een enkeling op eigen gelegenheid.

Ben speurt de kleine ruimte af naar zijn gastheer. John heeft beloofd hem op te halen en hij kan zich niet voorstellen dat deze is weggegaan omdat het vliegtuig bijna een uur te laat is. Ook kan hij zich niet voorstellen dat hij John niet meer herkent. Ook al hadden ze elkaar voor het laatst alweer een aantal maanden geleden persoonlijk ontmoet, in Londen. Dit soort vertragingen is in Griekenland vrij normaal en zeker met het vliegen tussen de vele eilanden. De wind die ze vandaag beleefden wordt hier 'klokkenwind' genoemd. Dat komt omdat ze de veeltallig aanwezige kerkklokken graag in beweging zet.

Ijsberend wacht hij nog even in de ongezellige ontvangstruimte en dan komt er een aantrekkelijke jonge vrouw in uniform op hem af. Het is een receptioniste. Ze vraagt zijn naam en overhandigd hem zonder verdere woorden een briefje waarop in telegramstijl:

*'Dear Ben, very sorry, could not come myself.
Go to hotel Akropolis and check in.
They know you come. See you tonight. John.'*

Hij bedankt het arrogante meisje en loopt naar buiten waar hij een taxi neemt.

Hij geeft de chauffeur opdracht hem naar het genoemde hotel te brengen en zonder verder enige toenaderingspoging doet de man, met een gezicht dat op zeven dagen storm staat, wat hem gevraagd is. Ben geeft geen fooi. Als deze man model staat voor de bevolking hier, wacht hem niet veel goeds.

Het hotel ligt aan een smalle straat, die aan één kant uit nog meer hotels bestaat en aan de andere kant uit een smalle boulevard - hoewel die betiteling misschien iets te overdadig is - en een zandstrand. Het uitzicht op de baai, met zijn dansende bootjes is fascinerend, maar ondanks de felle witheid van de gebouwen geeft het geheel toch een wat armoedige indruk.

De receptie is koel, maar dat lijkt alles op dit moment. De paar mensen die hij reeds ontmoette doen bepaald niet veel moeite een vreemdeling op zijn gemak te stellen. Hij heeft wel eens gelezen, dat die geslotenheid een van de eigenschappen is van deze eilanders. Die zou te maken hebben met hun vermoedde piratenverleden.

Een mooie, zwartharige juffrouw staat hem te woord. De ongeïnteresseerde blik in haar ogen verdwijnt op slag als hij de naam 'Papanicolaou' noemt. De koele gereserveerdheid maakt opvallend snel plaats voor gedienschtigheid. Er wordt een bediende geroepen en met de sleutel en zijn twee koffers in handen gaat deze hem voor, de marmeren trappen op.

Ze bereiken een gang, met links in blauwe kozijnen gevatte ramen, die uitkijken op het achterliggende

berglandschap. Rechts ziet hij een aantal net zo fel blauw geverfde deuren. Voor een van die deuren houdt de man stil en na de koffers op de grond te hebben gezet, opent hij deze met zijn sleutel. Hij laat Ben voorgaan en volgt even later met de bagage, die hij op een daarvoor bestemd tafeltje plaatst.

Ben geeft de man een fooi en aan het overdreven gebuig en de vele dankbetuigingen proeft hij dat deze waarschijnlijk te groot was. Eén ding is hem in ieder geval duidelijk geworden; de heer Papanicolaou is op dit eiland geen onbekende. Integendeel, hij heeft waarschijnlijk meer invloed dan de burgemeester, gezien de reacties die het noemen van zijn naam teweeg brengen. Als Ben de smalle, ook weer blauw geverfde, louverdeurtjes opent, staat hij op het terras. Dat is, door een verweerde glasplaat aan weerskanten, gescheiden van de naast liggende terrassen. Aan de voorkant is met een trapje dat naar de prachtig onderhouden tuin leidt. Een pad kronkelt naar de straatkant en eindigt bij een stenen muur met daarin een deur. Achter de muur is de baai zichtbaar. Hij ziet de bootjes driftig deinen op het woelige water.

De kamer zelf is niet groot, maar wel riant. Een tweetal naast elkaar geplaatste bedden wordt gemarkeerd door twee nachtkastjes. Op één ervan staat een telefoon en op de ander een 'antiek' schemerlampje. In de hoek een tv-toestel en aan de, met fel behang bekleedde muren, hangen smakvolle reproducties en een foto van de baai van Mikonos, met zijn veelkleurige boten. Een kitscherige tekening van een of andere heilige ontbreekt natuurlijk ook niet.